

CHLUBIENIE SIĘ Z KRZYŻA

Tekst biblijny: Ga 6,14.

Cel lekcji

Poznanie: Przeanalizowanie ostatniej części listu Pawła do Galatów ukazującej jego serdeczną pasję w głoszeniu ewangelii i budowaniu Kościoła.

Odczucie: Współodczucie głębokiej troski Pawła o duchowy stan Galatów i ich relacje z nim oraz fałszywymi nauczycielami.

Działanie: Chełpienie się wyłącznie ukrzyżowanym Jezusem jako sednem naszego życia i misji.

Plan nauczania

I. Poznanie: Wielkie litery.

- A. Czym różni się zakończenie *Listu do Galatów* od zakończenia innych listów Pawła?
- B. Co jest najważniejszym tematem *Listu do Galatów* znajdującym odzwierciedlenie w zakończeniu?
- C. Co jest jedyną chlubą Pawła i jak cierpiał on z tego powodu?

II. Odczucie: Niezainteresowany robieniem wrażenia.

- A. Gdyby Paweł był zainteresowany robieniem wrażenia w Kościele, jak mógłby zakończyć swój list?
- B. Jakim mocnym uczuciom dał wyraz Paweł w zakończeniu *Listu do Galatów*?
- C. Jak nawiązanie przez Pawła do jego osobistej ceny i blizn noszonych na ciele wskutek jego misji mogło poruszyć serca Galatów?

III. Działanie: Nasza jedyna chluba.

- A. Jaka motywacja jest sednem naszego życia?
- B. Czym zazwyczaj się chlubimy?
- C. Jak zmieniłoby się nasze życie, gdybyśmy chlubili się wyłącznie ukrzyżowanym Chrystusem?

Podsumowanie: Paweł kończy swój list do Galatów mocnym osobistym wezwaniem, odrzucając zewnętrzne przystosowanie się do zwyczajów i trzymając się jedynie krzyża Chrystusa jako jedynego powodu życia i służby, bez względu na cenę.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Szczerzy wierzący chlubią się nie swoimi osiągnięciami, ale jedynie ofiarą złożoną za nich przez Chrystusa.

Różnica między autentycznym chrześcijaństwem a egoistyczną religią wydaje się czasami niedostrzegalna. Jednak gdy pominiemy pozory, rozdział staje się gigantyczny. Chrześcijanin chlubi się wyłącznie Chrystusem. Religijny egoista mówi kwieciste nie tylko o Chrystusie, ale także o swoich kościelnych osiągnięciach. Niektórzy wierzący, w tym także kaznodzieje, muszą zachować ostrożność, by nie chlubić się swoimi duchowymi osiągnięciami, a zwłaszcza nie porównywać się z innymi - nie obnosić się ze swoim chrześcijańskim „sukcesem”. Jedno tylko porównanie w sprawach duchowych ma sens - porównanie Chrystusa z resztą ludzkości. W rzeczy samej nie mamy żadnego porównania z Chrystusem. Najwybitniejsze dokonania, najbardziej elokwentne mowy, najbardziej spektakularne dokonania naukowe, najbardziej błyskotliwe kierownictwo jest niczym bez Chrystusa.

Tak więc porównując swoje duchowe podejście do egoistycznego podejścia swoich przeciwników Paweł oświadcza, że jego jedyną chlubą jest Chrystus. Uznając fakt, iż jedynie Chrystus kształtuje misję i gwarantuje powodzenie w jej realizacji, Paweł stwierdził, że ludzki wysiłek bez Chrystusa nie ma znaczenia. Chrystus jest początkiem i końcem, i wszystkim.

Wstępne zadanie: Kup niedrogą, łatwo rozpoznawalną figurkę w sklepie z pamiątkami. Podczas lekcji pomaluj figurkę farbą. Zapytaj uczestników lekcji, jak farba wpływa na kształt figurki (nie zmienia nic). Następnie zanim farba przyschnie, obsyp figurkę brokatem. Zapytaj, jak brokat wpływa na kształt figurki (także nie zmienia nic). Jeśli materiały są niedostępne, opisz to zadanie własnymi słowami, podkreślając to, że zasadniczy kształt figurki pozostaje niezmienny, a zatem rola farby i brokatu jest drugorzędna, gdyż bez figurki nie miałyby żadnego kształtu. Chrześcijanie są farbą i brokatem, ale Chrystus jest treścią, a zatem chwała należy do Niego. Zadać pytanie: Dlaczego wierzący są niczym bez Chrystusa, który nadaje kształt misji Kościoła?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Starotestamentowe pojęcie chwały jest związane z pojęciem wagi. Współczesne języki odzwierciedlają to zrozumienie. W angielskim slangu przywódców świata przestępczego nazywa się „ciężkimi”. Angielski idiom „rzucać swoją wagę wokoło” wskazuje na wpływ, znaczenie, wysoką pozycję społeczną i powszechnie uznawany autorytet. *Nowy Testament* kontynuuje tę tradycję, stosując taką terminologię przede wszystkim do Boga Ojca i Jezusa Chrystusa, a jedynie we wtórnym znaczeniu do ludzi (Łk 12,27; J 7,18). Chwała, autorytet, doskonałość - czyli „waga” - należy do Boga. W porównaniu z nim najszlachetniejsze nawet dokonania ludzi są skażone.

Komentarz biblijny

I. Chlubienie się z krzyża (przeczytaj Ga 6,14).

Paweł chlubił się cierpieniem i hańbą, jakie Chrystus na krzyżu zniósł dla zbawienia ludzkości. Na krzyżu ginęli najwięksi zbrodniarze i ci, których władza uznała za swoich wrogów.

Ukrzyżowanie uważano za najbardziej haniebną karę. Gdyby Paweł był plebejuszem, wyrzutkiem, prostakiem czy człowiekiem niewyrobionym religijnie, jego chlubienie się z krzyża nie budziłoby tak wielkiego zdumienia. Łatwo nam zrozumieć, dlaczego ludzie z dołów społecznych łatwo podchwytyją rewolucyjne idee, dziwne poglądy i terrorystyczne metody. Ale identyfikowanie się Pawła z ukrzyżowanym Chrystusem musiało budzić szczere zdumienie i oburzenie współczesnych. Jego świadectwo było następujące: „Chociaż ja mógłbym pokładać ufność w ciele. Jeżeli ktoś inny sądzi, że może pokładać ufność w ciele, to tym bardziej ja: obrzezany dnia ósmego, z rodu izraelskiego, z pokolenia Beniaminowego, Hebrajczyk z Hebrajczyków, co do zakonu faryzeusz, co do żarliwości prześladowca Kościoła, co do sprawiedliwości, opartej na zakonie, człowiek bez nagany. Ale wszystko to, co mi było zyskiem, uznałem ze względu na Chrystusa za szkodę. Lecz więcej jeszcze, wszystko uznaję za szkodę wobec doniosłości, jaką ma poznanie Jezusa Chrystusa, Pana mego, dla którego poniosłem wszelkie szkody i wszystko uznaję za śmiecie, żeby zyskać Chrystusa” (Flp 3,4-8). Paweł należał do wewnętrznego kręgu, mając najlepsze religijne, edukacyjne i społeczne uwierzytelnienie. Niemniej Paweł odrzucił wszelką chlubę poza chlubą z Chrystusa. Jego pisma świadczą o tym ze zdumiewającą konsekwencją. *List do Galatów* napisany na początku służby Pawła, podkreśla, że Paweł chlubił się tylko z krzyża Chrystusa. *List do Filipian* napisany podczas ostatniego uwięzienia, wyraża to samo. Paweł, autor kilkunastu listów nowotestamentowych, najbardziej znany chrześcijański misjonarz I wieku, główny teolog *Nowego Testamentu*, uważał wszystkie swoje osiągnięcia za śmieci w porównaniu z Jezusem. Nigdy nie chwalił siebie, a zawsze Chrystusa.

Do przemyślenia: Kiedykolwiek chrześcijanie dzielą się swoim świadectwem wiary, czy kierują uwagę bardziej na siebie, czy na dzieło Chrystusa? Dlaczego ukrzyżowanie samego siebie jest tak trudne? Jakie niebezpieczeństwa wiążą się z wywyższaniem siebie? Z czego chrześcijanie powinni czerpać swoje poczucie wartości?

II. Nowe stworzenie (przeczytaj Ga 5,2-4).

Niestety, niektóre teologie uchodzące za chrześcijańskie zrównują nawrócenie ze zmianą etykiety na naczyniu zamiast zawartości naczynia. W myśl tych teologii zbawienie staje się prawną transakcją wprowadzającą nowy status. Natomiast biblijne chrześcijaństwo domaga się przemiany treści życia. Gdy ktoś przechodzi spod władzy szatana pod władzę Chrystusa, rozpoczyna się proces, którego dokończenie oznacza zupełną przemianę człowieka. Choć proces ten wymaga współdziałania wierzącego człowieka, jako że uświęcenie nigdy nie jest narzucane siłą, ale przyjmowane dobrowolnie, chrześcijanie nigdy nie powinni sądzić, że ich wysiłek nosi znamiona zbawczej zasługi. Pomnik nie może powiedzieć: „Popatrzcie, jak się zbudowałem!”. Pomniki nie tworzą się same tak jak chrześcijanin nie może sam siebie przemienić. Jeremiasz retorycznie zapytuje: „Czy Murzyn może odmienić swoją skórę a pantera swoje pręgi?” (zob. Jr 13,23). Oczywiście oba testamenty są zgodne, że wierzący stają się nowym stworzeniem dzięki łasce Bożej, a nie dzięki własnej woli i powierzchownym, zewnętrznym zmianom.

Do przemyślenia: Skoro chrześcijanie nie mogą sami się zmienić, na co powinni kierować swoje religijne wysiłki i dlaczego? Skoro studiowanie *Biblii* i modlitwa nie są same w sobie zasługą, dlaczego chrześcijanie studiują *Biblię* i modlą się?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Sportowcy mierzą swoje osiągnięcia szybkością, siłą i technicznymi umiejętnościami. Zabieganie o właściwą miarę i status oraz usprawiedliwianie się często

wyrządzają niewymowne szkody w psychice. Ludzie rozpaczliwie pragną bezwarunkowej akceptacji, jaką może im dać tylko Chrystus.

Pytania do przemyślenia

1. Czy Bóg jest zainteresowany bardziej wykorzystaniem naszych talentów, czy budowaniem więzi z nami? Wyjaśnij swoją odpowiedź.
2. Co powinniśmy przynieść Bogu, gdy przychodzimy do Niego?

Pytanie do zastosowania: Jak zauważyliśmy powyżej, pomnik nie może przypisać sobie tego, że powstał. Pomniki nie tworzą się same tak jak chrześcijanie nie zmieniają się sami. Jak łaska Boża budzi i zmienia martwego duchowo człowieka w żywe nowe stworzenie?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Ludzie zachowują zewnętrzne pozory. Bóg patrzy na serca. Rozpoczynając nowy rok wielu ludzi podejmuje postanowienia dotyczące zmian. Jednak z czasem postanowienia te są łamane. Bóg pragnie, byśmy otworzyli przed Nim serce. Kiedy Chrystus zamieszka w nas, wówczas nasze nawyki, styl życia, poglądy i zachowania ulegną zmianie. Egoistyczne troski ustąpią miejsca sprawom królestwa Bożego. Poszanowanie u ludzi (zewnętrzne pozory) można zdobyć nie mając autentycznej uczciwości (wewnętrznej przemiany), ale Boga nie oszukamy.

Zadanie: Zaśpiewajcie pieśń „Bo On żyje!” (*Śpiewajmy Panu*, nr 262) albo inną pieśń chwalcą Boga. Poproś uczestników lekcji, by krótko opisali, jak słowa tej pieśni uczą ich chwalić Boga, a nie samego siebie.